

In het begin....

➤ Filosofische tijden,

Logos, Λόγος (loh'gohs) is de Griekse term meestal vertaald als "woord" (met name "het woord van God" wanneer het zich voordoet in het NT). Logos heeft een breed scala van betekenissen, bijvoorbeeld, de *afrekening of boekhouding, uitleg of reden, verklaring of discours*. In het Engels is het vaak de namen van wetenschappelijke of andere disciplines, zoals *biologie, psychologie, theologie*.

Oorspronkelijk is het als een *technisch-filosofische* term van de Griekse filosoof Heraclitus (zesde eeuw v. Chr.), logos werd een belangrijk concept voor de Stoïcs (derde eeuw v. Chr. en later). In het stoïcisme, logos was *het principe en de patroon dat de wereld of kosmos zijn karakter en zijn samenhang gaf*. [1]

- De achtergrond van het concept van logos is complex. Het heeft wortels in Griekse filosofie (stoïcisme). Logos was in stoïcijnse gedachte, reden, *het onpersoonlijke rationele beginsel van het heelal*. Stoïcisme begreep logos als de *omnipresente kracht van God*, gebruikt om te creëren van de wereld en het te behouden. Logos hield de ingewikkelde werking van de wereld bij elkaar. [2]

In de raadselachtige fragmenten van Heraclitus (ca. 500 v.Chr.) logos betekent in de eerste plaats *de verslag of de uitleg van de filosoof*.

- Eerder het concept van logos heeft een belangrijke rol gespeeld in de filosofie van Plato en Aristoteles, in de betekenis van menselijke of goddelijke *reden*, maar werd niet gebruikt als een naam of een beschrijving van een Kosmologisch principe. In hoofdlijnen is het de activiteit van de redenering van de wereldziel, Plato beschrijft het als 'ware logos' (Tim 37b).
- Logos (meestal vertaald als 'woord', soms ook 'reden') speelt een centrale rol in het Griekse gedachte, en wordt vaak geassocieerd met goddelijkheid. In de Septuagint komt de uitdrukking 'logos' van God of de 'logos' van de HEER vaak voor, vooral in de profetische boeken. In de Hellenistische-Joodse gedachte is er veel theologische speculatie over de aard van Gods logos, waarbij het vaak gekoppeld is aan wijsheid.
- Een aantal goden in de Griekse en Hellenistische godsdienst worden geassocieerd met logos.
 - Chif onder hen is Hermes, van wie Cornutus in de eerste eeuw CE in zijn theologische handboek (§16) zegt: "Hermes vertegenwoordigt de logos, wie de goden uit de hemel aan ons gezonden hebben, toen ze de mens alleen van alle levende wezens op aarde een emotionele wezen maakten, een kenmerk dat zij zich als superieur aan alle anderen beschouwen."

- Hermes allegorische associatie met logos wordt ook aangemoedigd door het feit dat hij de boodschapper van de goden is (logos, betekent ook 'preek'). In Egypte, Hermes was met de god Thoth geïdentificeerd.
 - In het Corpus hennelicum is filosofische speculatie over de logos in een opmerkelijke manier gecombineerd met Griekse en Egyptische religieuze doctrines. De logos is zowel een creatieve principe dat voorkomt in materie van de hoogste principe van Mind (Nous) en ook een instrument van openbaring.
- Hoewel de logos een rijke geschiedenis op de Griekse gedacht heeft, als een filosofische beginsel, en wordt vaak geassocieerd met *het goddelijke (of in het algemeen met specifieke goden)*, het is
- niet als een onafhankelijke godheid gepersonifieerd in een onafhankelijke godheid, en
 - het is niet een voorwerp van aanbedding in de vorm van standbeelden of altaren (in contrast tot verpersoonlijkte goden zoals - Dike , Moira, - Tyche, Heimarnene,- Pronoia).
- De reden hiervoor kan de algemeenheid en abstracte aard van logos zijn als rationele of creatief beginsel. [3]

➤ **Filosofische en religieuze tijden,**

De term werd overgenomen door Philo, de Alexandrian filosofische theoloog van het Jodendom, die ongeveer een tijdgenoot van de apostel Paulus was.

- Door middel van de logos wilde Philo *de Griekse filosofische theorieën* over het heelal (kosmologie) met de Bijbelse verhalen van God, *creëren van de wereld door zijn woord, te verzoenen*.
 - Gods logos werd een duidelijk en herkenbare entiteit, bemiddelen tussen God en de wereld door de wijze van de goddelijke creativiteit en openbaring.
- Al vóór Philo, werd logos gebruikt in de Griekse vertaling van het Oude Testament (Septuagint of LXX), het Hebreeuwse woord (dabar) meestal vertaald als "woord" is een term die vaak gebruikt wordt voor Gods spraak.
- Alleen al het gebruik van deze Griekse term, met haar rijke associaties, en het met de even zwangere Hebreeuwse woord 'dabar' te vertalen (die zou kunnen betekenen "woord", "ding", of "gebeurtenis") *was een belangrijke ontwikkeling in de groei van de Bijbelse traditie*. [1]
- In de Bijbelse traditie treedt logos eerste op in de Septuagint, waar het vaak (maar niet uitsluitend) gebruikt wordt voor het vertalen van dabar in de Hebreeuwse Bijbel.
- De uitdrukking 'woord van God' (*logos tou theou*) is relatief zeldzaam (7 x), maar de uitdrukking "woord van de heer" (*logos tou kyriou*) is zeer frequent (179 x), beide zijn bijna altijd gebruikt in een profetische context,
- Het thema wordt voortgezet in de wijsheidsliteratuur.
- In een aantal teksten verbindt Sirach Gods logos met de *creatie en het onderhoud van de creational orde* (39:17, 31, 43 10 van Isaiah, 26).

- Logos is gekoppeld met het meer prominente thema van *wijsheid (Sophia)*, die wordt beschouwd als Gods instrument in de creatie (Prov 8:22-31, Sir 24).
- In de theologie van de wijsheid is een duidelijke scheiding gemaakt tussen God en zijn wijsheid: Prov 8:22 "God grondde me als begin (archè) van zijn manieren om het brengt over zijn werken;" [3]

- Het overzicht van de Rabbijnse tradities over "twee machten" heeft ons enkele aanwijzingen gegeven van het ontdekken van de identiteit van de ketterij wiens geloof het doelwit werd van de beschuldiging van "twee machten,"
 - Het eerste belangrijke extra Rabbijnse bewijs van "twee machten" tradities is van Philo. Hij gebruikt eigenlijk de term "*twee goden*" die een synoniem voor "twee machten" in de Rabbijnse gedachte werd.

Philo bespreekt het concept van een tweede godheid als een verklaring van de vele antropomorfisme in de Bijbel, bv. Genesis 31. Strikt genomen, is "tweede God" een *onjuiste* benaming voor de goddelijkheid beschreven in Genesis 31, de God van Beth-El. Maar Philo staat tolerant tegenover dergelijke onjuistheden, omdat de Bijbel zelf gebruik maakt van antropomorfistische taal voor het beschrijven van God.

- 1) Een antropomorfistische godheid is een van de twee fundamentele manieren "hoe God begrepen kan worden door mensen.
- 2) De andere manier is door zuiver intellectuele activiteit.

- Dus God kan eigenlijk als een man of een engel aan mensen verschijnen. Elke Jood of gentile zou Gods engelen als godheid of een "tweede God," kunnen noemen, zoals Philo zelf doet.
 - De opmerking over een "tweede God" werd veroorzaakt door de engelachtige theofanie waar Jacob getuige van is geweest.
 - Het bestaan van het tweede cijfer is noodzakelijk, exegetisch, omdat de engel die aan Jakob verscheen was zowel als de vorm een man en werd god genoemd.
- Hoewel Philo houdt vol dat geen menselijke karakterisering kan correct op God toegepast worden, zegt hij ook dat de logos God kan worden genoemd, omdat God gekozen heeft om zichzelf te onthullen in de vorm van de logos.
 - Philo lijkt ook te impliceren dat bepaalde mannen eigenlijk in staat zijn om God direct te zien, als ze materialiteit kunnen overstijgen.
- Philo kan hetzelfde argument en dezelfde term "tweede God" gebruiken, (Grieks, deuterios theos, Latijn: secundus deus) en de Bijbelse tekst zou het *bestaan van een tweede godheid impliceren*.
 - Philo maakt hier geen ontkenning over *de metaforische kwaliteit* van de voorwaarden die hij gebruikt. Hij noemt ongegeneerd de logos een "tweede God." Dus, aandacht aanroepen voor verschillende soortgelijke Bijbelse passages,

➤ Religie en filosofie,

Hoewel de Rabbijnen tegen het hele idee zijn, lijkt Philo alleen tegen de naïeve vormen van het geloof te zijn.

- Natuurlijk het idee van een "tweede God" brengt probleem voor monotheïsme evenals voor Phil.
 - Antwoord van Philo op het probleem was, zoals we in 'On Dreams' kunnen zien, volledig uniek. Met andere woorden, zorgt Philo voor het bestaan van een tweede goddelijke schepsel, wie hij "tweede God," noemt, alleen de zichtbare emanatie van de hoog, ooit-bestaande God is. Daarbij legt hij een heel ander nadruk dan de Rabbijnen. Hij volgt duidelijk de Griekse filosofen.
- Zo, Philo kan zijn concept van logos zowel voor filosofische argumentatie en voor de uitleg van het antropomorfisme in de Bijbel gebruiken. De logos wordt de werkelijke verbeelding van God, die "like a man" verschijnt zodat mensen zijn aanwezigheid kunnen kennen.
 - Het is duidelijk dat Philos gebruik en goedkeuring van de term "tweede God" die de Rabbijnen later weerzinwekkend vonden, was om hem te helpen om de waarheid van zijn filosofie en zijn geschriften op hetzelfde moment te behouden.
 - Het moet nu duidelijk zijn dat door de passages die Philo gebruikt om te discussiëren over de logos als agent van God, worden ook gebruikt door de tegenstanders (de Rabbijnen) om de functie van Gods engel aan te duiden.
 - Deze tradities zijn vergelijkbaar met degene die we later onder de Merkabah mystici vinden. Zij noemden Gods engel Metatron, wiens naam de goddelijke naam, YHWH, bevat (zoals logos voor Philo), en die kan Yahoel of YHWH HQTWN genoemd worden in andere tradities.
- Maar hij heeft ook door laten schemeren dat deze doctrines soms worden gehouden door mensen die minder wijs zijn in de filosofie en die eigenlijk monotheïsme in gevaar brengen, en dat is juist het probleem in de Rabbijnse Gemeenschap. [4]

➤ Logos in het Nieuwe-Testament,

In het nieuwe Testament, wordt Jezus beschreven als de prediking van het woord (Mark 2:2) of het woord van God (Lucas 5:1). In beide gevallen wordt logos gebruikt.

- De boodschap van het evangelie over Jezus kan ook worden beschreven als het woord of de woorden van God (handelingen 4:31; 8:4; 1 Kor. 14:36).
- In de Johannine literatuur heet Jezus zelf, niet verrassend,
 - logos (John 1:14: "Het woord werd vlees").
 - In Openbaring 19:13, heet Jezus "Gods woord" (logos van God).
 - Elders, in de proloog van 1 Johannes, is hij "het woord van leven" genoemd (1:1).
 - Bijzonder belangrijk is de rol in creatie die toegewezen is aan de logos, in de proloog van the Fourth Gospel.

- Het is niet meteen duidelijk waarom een mens, gezonden door God, zelfs de Messias van Israël deze rol moet hebben gespeeld. Alsnog Jezus Christus figureert als de bemiddelaar in de schepping, niet alleen in Johannes maar ook in dergelijke NT boeken als 1 Corinthiërs (8:6), de Kolossenzen (1:15-17), en Hebrëënen (1:2).
 - Alhoewel de term *logos* niet wordt gebruikt, (Interessant genoeg, in 1 Kor. 1:24, Paul noemt Christus "de wijsheid van God," *Sophia*, zoals hierboven vermeld heeft die term nauwe banden met *logos* van de Griekse term.)
 - Deze ontwikkeling in de doctrine van Christus wordt *onmiddellijk begrijpelijk in het licht van het gebruik van *logos* als Gods schepping en onthullende mediator in Philo en de rol van "wijsheid" in de oude Joodse wijsheidsliteratuur.*

Er wordt een ongekende stap genomen door NT-schrijvers, vooral de vierde Evangelist, wanneer er beweerd wordt dat degene die deze rol heeft gespeeld kan worden geïdentificeerd met een historische figuur, Jezus van Nazareth. [1]
- Hoewel Jesaja's woord van God Gods effectieve toespraak is die tot actie leidt en zijn doel volbrengt, blijft het onpersoonlijk.
 - De NT-taal is opvallend gelijkaardig aan Jesaja's woord van God, zoals dat Jezus "verzonden is" door de vader om zijn wil te doen (John 4:34) en het werk te voltooien dat God hem gegeven heeft (John 17:4).
 - Maar terwijl het woord van God in Jesaja een personificatie blijft, de *logos* in NT verwijst naar een werkelijke historische persoon, [2]
- Er is veel gedebatteerd over de achtergrond van de Evangelisten *logos* doctrine. Pogingen om een Targumic of een gnostische oorsprong aan te tonen overtuigt niet. De achtergrond is duidelijk te vinden in de Hellenistische Joodse wijsheid en *logos* speculaties.
 - De *logos* maakt een dramatische verschijning in de proloog van Johannes, waar het eenmaal *theos* heet (1:1).
 - Zowel Joods-Hellenistische als Johannine *logos* theologie is verder ontwikkeld in vroege christelijke gedachte. [3]

➤ Logos in Johannes,

- Johannes is een evangelie waar stijl en theologie intiem verbonden zijn,
 - 1) Poëtische formaat.
 - In een paar delen van Johannes erkennen vele geleerden een formele poëtische stijl, zelfs gekenmerkt door strofen, bijvoorbeeld de proloog en misschien Johannes 17.
 - Maar de kwestie hier is veel breder: een uniek plechtige patroon waarin de Johannine spreekt, wordt door sommigen semi-poëtische genoemd. Het kenmerk van deze poëzie zou niet parallellisme van lijnen (zoals in het OT) of rijmen zijn.
 - 2) Misunderstanding.³ Hoewel hij van boven komt en spreekt van wat "waar" of "echt" is (dat wil zeggen, de Hemelse realiteit), Jezus, het vlees geworden woord

moet een taal gebruiken van hieronder om zijn boodschap over te brengen. Om rekening te houden met deze anomalie, maakt hij vaak gebruik van,

- *Beeldtaal of metaforen van de schrijver zelf of van het presenteren van zijn boodschap.*
- In een daaruit voortvloeiende dialoog de vraagsteller zal de figuur of de metafoor verkeerd begrijpen, en slechts als een letterlijke betekenis nemen.

- Presenteren als een voorwoord van het evangelie, de Prologue is een hymne die het beeld van Christus voor Johannes weergeeft. *Een goddelijk wezen* (Gods woord [1: 1,14],
- De achtergrond van deze poëtische beschrijving, van de afkomst van het woord in de wereld en de eventuele terugkeer van de zoon naar de vaders zijde (1:18), ligt in het OT's beeld van verpersoonlijkte wijsheid (vooral Sirach 24 en wisdom 9) die in het begin bij God was bij de schepping van de wereld en kwam om de mens bij te wonen toen de wet werd geopenbaard aan Mozes. [5]
- In de christelijke literatuur over de eerste twee eeuwen, heeft evangelie van Johannes hooguit een kleine rol gespeelt.
 - De apologeet Justin Martyr (110-165 CE) is de eerste Christelijk denker om gebruik te maken van platonisme en Philonic opvattingen in zijn Logos theologie.
 - Voor Justin God is volledig transcendent. Het is de logos, de vooraf bestaande Christus. Wie God spreekt wanneer hij in een theophany in het Oude Testament verschijnt.
 - Dus de woorden "Ik ben hij die is, de God van Abraham. Izaak en Jakob"(Exod 3:14) zijn door de logos gesproken, niet door de vader (Apol. 1.63.11-14).
- De beslissende interventie die in een volledig ontwikkeling van logos leer resulteert treedt op in de Alexandrijnse theologie van Clement en Origen, beginnend met de lyrische beschrijving van de logos als de 'nieuwe song' in Clement Protrepticus (1-10).
 - In de Christological strijd van de eerste eeuw is de eerdere Subordinationistische theologie, geleidelijk, beïnvloedt door middel van Platonisme, ten gunste van een trinitarische begrip van de logos (Grillmeier 1975; Williams 1987).
 - In zijn bekentenissen Augustinus verklaart dat in de 'boeken van de Platonisten' vond hij 'in den beginne het woord was', maar niet dat 'het woord vlees geworden was' (7.9.13-14).
 - Als man is Christus mediator, maar 'als 'woord' is hij geen tussenweg (medius), voor het woord is gelijk aan God' (Phil 2:6), "God met God" (John 1: 1). [3]

Johannes 1:1 ¹ *Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος.*"

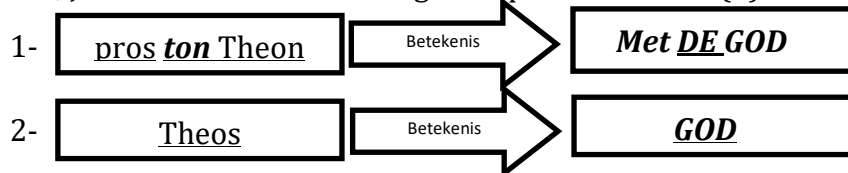
*"¹In het begin was het **Woord**, het **Woord** was bij God en God was het **Woord**."*

- Het woord Λόγος, Logos, in Johannes 1:1 betekent niet goddelijkheid van Jezus, maar de preek, kennis, plan, reden en het woord van God en sinds we in verse 14 ("¹⁴ *Het Woord is vlees geworden en is onder ons komen wonen.*) lezen dat Logos vlees werd en onder ons was,

was het woord “Logos” “de woorden, preek, het plan van God, De creatieve kracht achter creatie” werd vlees “kwam tot wezen”. Proloog van Johannes wilt zeggen dat “het plan van God” werd gecreëerd en tot wezen is gekomen. Dit is ook wat de Bijbel vertelt,

- Hebreeën 11:3 “³ Door het geloof verstaan wij, dat de wereld door **het woord van God** gemaakt is, dat **het zichtbare uit het onzichtbare** is voortgekomen.”

Verder, Johannes 1:1 “...kai ho Logos ēn pros **ton** Theon(1) kai Theos(2) ēn ho Logos.”

- De eerste keer dat het woord God voorkomt in de zin, is het met een lidwoord, DE GOD, maar de tweede keer heeft het woord geen lidwoord, God. Theos (*God* zonder Lidwoord) Betekent: “*een god of godin, algemene naam voor een godheid*”. “*De God (ton Theon) is niet hetzelfde als Een God (Theos).*” (Blue letter Biblical dictionary)
 - Verschillende Bijbel vertalen het als “¹ *In het begin was het Woord, het Woord was bij **De God** en het Woord was **Een goddelijkheid/divine.***” (Moffatt Bible, Goodspeed Bible, The New Testament by Johannes Greber)

➤ Conclusie

- De meer directe oorsprong van de logos is waarschijnlijk te vinden in Philo, de Joodse filosoof van Alexandrië (ca. 30 v.Chr.-50 AD.). In hem de stromen de Griekse en Judaïstische gedachte bijeen en breiden zich uit tot een Logos-doctrine.
- Het is de filosofische doctrine van Philo die St. Johannes aanneemt en transfigureert. Ook St. Paul, in meer polemische ader, betuigt tegen zijn leer van engelachtige bemiddelaars van God, in de schepping of verlossing.
- De vorm van Philo's filosofische speculatie wordt gebruikt, en gebroken in het gebruik: het komt niet meer gedurende het evangelie voor, St. Johannes moet niet over de aard en de functies van een vage filosofische abstractie vertellen, maar van de aardse ministerie van, de mens geworden, Zoon van God. "De invloed van Philonian ideeën van Johannes kan niet worden ontkend, maar hij denkt dat christelijke idee overeenkomt met die van Philo, die Philo helpt om te bevatten". (The Universal Bible Dictionary.)
- Het woord was of een goddelijkheid of het was een andere van de goden, zoals Hermes (tweede God). Zelfs Philo zegt dat dit niet wijs is en monotheïsme in gevaar brengt.
- Dit proloog is een lied en, zoals Raymond Brown zegt, is het een beeldtaal en metafoor. En als het letterlijk zou gezien worden dan zou het een misverstand zijn.

- Zoals het in Verschillende Bijbels ook vertaald is, betekent het "Divine" en niet De schepper zelf.
- Zoals logos in Johannes 1:1 theon/s wordt genoemd, worden Mozes in Exo 7 en andere (rechtens Psalmen 82:6) theon/s genoemd. En al die plekken worden Mozes en de rechtens niet als De God beschouwt.
- Genesis 1:3 God zegt "laat er licht zijn" en de woorden (logos) van God werd "vlees", werd "gematerialiseerd" en de zon was er. De zon en de rest van de creatie was de logos van God die met God was en vlees werd en tot wezen kwam. Dit maakt de zon niet God. Het is van God.
- De boodschap van het evangelie over Jezus kan ook worden beschreven als het woord of de woorden van God (handelingen 4:31; 8:4; 1 Kor. 14:36). Harpercollins Bible Dictionary.

“Gedenkt der vorige dingen van oude tijden af, dat Ik God ben, en er is geen God meer, en er is niet gelijk Ik!” Jesaja 46:9.

Door Alireza.

[1] Harpercollins Bible Dictionary, Blz. 619.

[2] The Baker Illustrated Bible Dictionary, sectie: logos.

[3] Dictionary of Deities and Demons in the Bible, Blz. 252-30

[4] Alan F. Segal - Two Powers in Heaven, Early Rabbinic Reports about Christianity and Gnosticism, Blz. 159-173

[5] Raymond Brown, Introduction To The New Testament, the Gospel According to John, Blz 333-8